



Andrey och Christina Heikkilä

Österbotten 26.11.2019

Kära missionsvänner!

I den här mörkaste tiden får vi redan blicka mot julen. Det är bara någon dag och första advent står för dörren. Nyligen diskuterade jag och Christina om hur tidigt man egentligen får sätta upp jullamporna eller börja dekorera trädgårdarna så här före jul. När skall man klä julgranen och hur mycket skall man egentligen äta i december. Julfirandet tycks börja allt tidigare för varje år. Vi kom inte riktigt överens om saken. Christina tyckte att man börjar allt för tidigt och när man äntligen kommer till jul börjar alla redan vara lite för trötta och själva budskapet smulas på sätt och viss bort. Min åsikt var kanske lite mera filosofisk och jag påstod att varför inte börja fira jul strax efter att sommaren är slut. Nåja kanske inte så tidigt, men hur är det med vår Frälsares födelsedag? Vår lilla Evelina är fenomenal på att vänta på sin födelsedag. Hon fyller i september och det går inte längre än ett par veckor efter hennes födelsedag, så börjar hon vänta och tala om sin följande födelsedag. Det går lite i vågor men om man ens lite berör temat födelsedag så tänds hennes ögon och hon blir extra glad.

Hur är det med julen som är historisk och vår tids egentligen största fest under året? Tänds våra ögon och blir vi extra glada när vi tänker på julen? Man behöver inte forska mycket för att se att Jesus Kristus då Han föddes var mycket efterlängtd. Folket väntade på Messias som skulle födas. Man väntade med stort Hopp på sin kung!

Det är Hoppet som vår Frälsare kom med till denna värld. Den lilla pojken i krubban, stjärnan som tändes på himlen den kvällen, detta hopp för dig och mig blev verkligt en gång och för alltid. Vi kristna är kallade att dela Hoppet med andra runt omkring oss, det levande Hoppet, det Hopp vi ser i krubban i kyrkan vid julfirandet. Hoppet vi får dela med varandra vid nattvarden, Hoppet som sträcker sig över gränser, länder, folkslag. Hoppet som inte har kriterier eller paragrafer. Hoppet som ger evigt liv och fyller oss med glädjen. Just därför tycker jag att det inte är för tidigt att fira jul fast hela året om. Just därför tänker jag att varje morgon då vi vaknar och stiger upp, så möts vi av Hoppet för en ny dag; åter en dag, en timme, en minut till att göra Herren känd för denna värld genom att lyfta den som behöver hjälp, älska den som inte alls erfar kärleken, vara stöd för den som vacklar. Glimten i min dotters ögon i väntan på sin födelsedag fyller mig med Hoppet om att Kristus lever i våra hjärtan i våra ord, i våra handlingar. Vi hör ofta vid slutet av en gudstjänst i kyrkan; Gå och tjäna Herren med Glädje!!! Låt oss se också under denna jul dessa ord som en levande kallelse av Kristus själv! God Jul till Er alla våra kära bröder och systrar!





Här ett plock ur Christinas resedagbok: "Efter en snabb middag inne i stan tar jag metro till flygplatsen Pulkovo i Sankt Petersburg och sätter mig på flyget till Syktyvkar. Det är sen kväll. Är glad över att jag har direktflyg och inte behöver mellanlanda i Moskva. Försöker sova, men som vanligt lyckas jag inte. Efter tre timmar är jag framme i Komi som ligger i Ural och kyrkoherden tillsammans med en församlingsmedlem hämtar upp mig. Flygfältet i Syktyvkar är litet, storleksmässigt jämförbart med Kronoby flygfält. Men sällsynt centralt beläget när det gäller flygplatser, på fem minuter är jag framme vid hotellet i centrum av stan. Församlingen i Syktyvkar har under de senaste åren varit en av tyngdpunkterna i vårt arbete. Ibrukttagandet av en egen kyrka, församlingstillväxt och flera nya arbetsformer i församlingen är de största förändringarna som skett. Ser fram emot att få höra hur församlingen har det, delta i gudstjänsten och träffa både församlingsmedlemmar och församlingsansvariga. I församlingen används komispråket som många har som modersmål i området. Kyrkoherden har aktivt bidragit till att man ber och sjunger, läser bibeltexter på komi i gudstjänstfirandet. För en grupp äldre människor med tysk luthersk bakgrund har också församlingen blivit ett hem och när jag kommer in i kyrkan på söndagsmorgonen får jag lyssna till psalmsång på tyska. Barn, barnbarn, familjemedlemmar och ungdomar har hittat till församlingens gemenskap. Nu firar mellan 20 och 30 personer gudstjänst varje söndag, då för ett par år tillbaka siffran var under tio. Utmaningarna är ändå många, jag får höra om regn och översvämningar, broar som kollapsat, dålig skörd efter en kall sommar och myndigheter som inte tar itu med problem som är akuta. "Vi ligger för långt borta för att det ens skulle nå över nyhetströskeln. Att inte låtsas om problemen gör att ingen behöver ta ansvar", suckar kyrkoherden. Församlingens diakoniarbete är av stort värde och når de som behöver hjälp. Församlingen samlar ihop bl a materiellt stöd som delas ut, hemlösa får varje lördag mat via ett projekt som sker i samarbete med andra kyrkor och socialmyndigheter. Jag möter en äldre kvinna med sitt barnbarn i kyrkan. Hon utstrålar tacksamhet för församlingen och kyrkoherden som besökt hennes hemby som ligger flera hundra kilometer bort – ett område där kristna samlades till gudstjänster men som under sovjettiden tystades ner, männen fördes bort och man firade inte längre gudstjänster. Men man fortsatte att samlas och sjöng vid begravingar och högtider. Kyrkoherden berättar: "Jag tillbringade tre dagar i området och predikade i hemmen. Ett hundratal människor samlades och ryktet gick också till närliggande byar. Många förundrades över att få höra predikas på sitt modersmål, något som inte skett på en lång, lång tid". Missionsresorna till området och till andra områden trots de långa avstånden ligger på kyrkoherdens hjärta. "Det här är mitt folk som jag vill finnas till för", konstaterar kyrkoherden. I församlingen i Syktyvkar liksom i andra församlingar i Ural sprids hoppets evangelium. Tillbaka från resan fortsätter vårt arbete med Syktyvkar församling, vi analyserar, håller kontakt och fortsätter hjälpa och stöda på alla sätt. Kom ihåg att be för församlingen särskilt för





kyrkoherden, församlingsmedlemmarna och för att hoppets ljus ska få lysa allt starkare i Syktyvkar med omnejd.”

I oktober var det dags för kyrkomöte och biskopsval i Ingermanländska kyrkan. Deltagare från hela kyrkan mötte upp för att se över fjolårets verksamhetsrapporter och göra beslut i aktuella frågor. Samarbetet mellan Felm och kyrkan fortsätter fram till 2022 och vår uppgift är att så effektivt som möjligt

hjälpa och stöda församlingarna att klara sig vidare genom de projekt som Felm har i Ryssland. Biskopsvalet var i och för spännande sig med fyra kandidater, många åsikter och diskussioner inför valet. Nuvarande biskop Aarre Kuukauppi går i pension i början på året och den nya biskopen Ivan Laptev tillträder i februari. Vi får be för Ingermanländska kyrkan och den nya biskopen.

I samband med vårt besök i Sankt Petersburg fick vi delta i Kashdij fondens invigning av nya utrymmen samt delta i deras styrelsemöte. Det är en stor glädje att få se det resultat som fonden åstadkommit på några år i arbetet bland funktionshindrade. Glädjande också att se det stora antalet frivilliga vars insats är enorm. Tack vare nya utrymmen får fonden ytterligare möjlighet att hjälpa allt fler. Förutom det stöd man ger till de unga som sitter i rullstol så får man förmedla framförallt ett hopp i deras liv. “Du är inte ensam, jag är här för dig”, brukar man få höra på deras gemensamma kvällar. I utvecklandet av verksamheten vill man också satsa på föräldrarna och särskilt mammorna som oftast lämnats ensamma med sitt barn och med sina svårigheter på vägen.



Kring julen får vi komma ihåg alla barn och be för det arbete som Felm gör runt hela vår värld för att hjälpa de minsta och mest utsatta. I Ryssland får ett stort antal barn som kommer från svåra förhållande känna julens glädje och blir sedda tack vare de julfester som Kashdij fonden, Dikoni skyddshem i Viborg och församlingarna ordnar.

Ett varmt tack till Er för allt stöd på olika sätt för missionsarbetet och för vår familj och en välsignad adventstid!

Christina och Andrey med Timoteus, Anastasia och Evelina

christina.heikkila@felm.org andrey.heikkila@felm.org



Andrey och Christina Heikkilä är Finska Missionssällskapetets utsända i Ryssland sedan år 2009. Andrey fungerar som administrativ rådgivare inom Felms projekt. Christina är koordinator för det kyrkliga arbetet i Estland och Ryssland.

Hopp. Samarbete. Framsteg.

Det kristna budskapet om hopp, tro och kärlek till nästan har varit utgångspunkten för vårt arbete i nästan 160 år. Kom med och bygg en rättvis och medmänsklig värld.

Stöd vårt arbete

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH. Märk donationen med missionärens namn.